koguduse ja riigi ja würstide ja rahwa päraſt. Sai ta wiimaks lõpenud palumaſt, pani tema akna kinni ja kustutas küünla ära.

„Küll see wõib üks waga Jumala mees olla," ütles krahw ise eneses, „sedasuguſt palwet ma ei ole elades weel kuulnud, iga sõna tungis südamesse. Wiſt see on üks wõõraiſt preestriteſt, kelleſt krahteri peremees rääkis, aga Italialane ehk Hispaanialane see ei ole tõeste mitte, salsa keel jooksis nii magusaste tema suust, et üsna lust oli pealt kuulda. Wiſt see mees on ka riigipääwale kutsutud, et ta kurja Luteruse oma wäega peab ärawõitma. Küll ta sellega korda saab, kes tema wastu jõuab seista? Homme hommiku tahan ma tema jutule minna ja teda paluda, et ta mind õnnistaks hea tööle, mis päraſt ma teele läksin. Aga kes teab, kas ta ka sellega rahul on, et ma Luteruse kinni wõtan, ehk tema ennemine tahab temaga kokku saada ja teda ärawõita."

Nende mõtetega heitis krahw woodisse ja uinus pea magama.

Teisel hommikul kutsus krahw peremehe oma juure ja käskis teda wõõra mehe juure minna, kes torni toas elas, ja tema käest küsida, kas krahw temaga jutule wõiks saada, temal olla

temaga rääkimiſt Peremees tuli tagaſi ja tõi wastuse, et wõõras mees krahwi paluda, teda waatama tulla. Krahw läks siis ka ja leidis sealt toast ühe kuiwatand näuga, aga tugewa kehaga munga Augustinuse seltsist, kes teda lahkeste teretas ja küsis, mis krahwi tahtmine pidi olema.

„Austud herra," kostis krahw, „ma kuulsin eile õhtu läbi akna teie palwet, see on mo südant wäga liigutanud. Teie olete wiſt üks wäga püha ja tark mees ja mina pidin teid p luma, et õnnistage mind Jumala nimel, et hea töö, mis ma tahan ette wõtta, peaks korda minema."

„Issanda õnnistust soowin mina teile südamest," wastas munk, „aga ärge hüüdke mind pühaks, ma olen niisama sugune waene patune kui teie, ma elan ka üksipäinis Jumala armu waral. Aga ma armastan Issandat Jeesust, ja seest et teie teda ka näitate armastawat, siis arwan ma teid omaks sõbraks ja armsaks wennaks, kellele ma kõik head soowin. Mund kui ärge pange oma lootust hea tegude peale, Issand hoolib südamest."

„Tõsi küll," kostis krahw, „aga kui Jumal mo südame läbikatsub, siis ta tunneb ka, et ma üksipäinis tema koguduse kasu nõuan."